પૂર્વછાયો- વળી વળી શું હું વર્ણવું, મહાપ્રભુનો પ્રતાપ ।
આપે પરચા અતિ ઘણા, હરિભક્તને હરિ આપ ॥૧॥
એક સમે અલબેલડે, કર્યો ડભાણ ગામે જગન ।

સર્વે દેશના સતસંગી, આવી કર્યાં હરિ દરશન ॥૨॥
સુંદર મૂરતિ શ્યામની, સજ્યા નખશિખ શણગાર ।
શોભા જોઈ મહારાજની, મગન થયાં નર નાર ॥૩॥
જામો મોળિયું જરકશી, ધર્યા તોરા કલંગી તેમાંય ।
વેઢ વિંટિ કનક કડાં, ઉર ઉતરી બાજુ બાંય ॥૪॥
છતર ચમર અબદાગરી, બેસી અશ્વ શિબિકાયે નાથ ।
દીધાં દરશન દાસને, રહી ગયો સોરઠી સાથ ॥૫॥

ચોપાઇ- સોરઠના સતસંગી જેહ, સુણ્યો ડભાણે જગન તેહ ।
અતિ શોચવાન સહુ થયા, મોટી લીળામાંહી રહી ગયા ॥૬॥
મોટો યજ્ઞ કર્યો મહારાજે, ધ્યાન જનને કરવા કાજે ।
તેમાં રહી ગયા જે જે જન, ચાલો હવે કીજે દરશન ॥૭॥
પછી સજજ થયા સતસંગી, બાઇ ભાઇ ચાલ્યાં છે ઉમંગી ।
પર્વતભાઇ મયારામ સાથ, થયા સંગવી ચાલ્યા સંગાથ ॥૮॥
બાળ વૃધ્ધ ને જુવાન જન, કરવા મહારાજનાં દરશન ।
ચાલી આવ્યાં સહુ કોશ ચાર, મળ્યા સામા ત્યાં પ્રાણઆધાર ॥૯॥
સુંદર વસ્ત્ર પહેરી જરકશી, અતિ હેતમાં રહ્યા છે હસી ।
સુંદર ઘરેણાં શોભે છે ઘણું, રૂપ અનુપ વાલ્યમતણું ॥૧૦॥
સંગે ઘણી ઘોડાની ઘુમ્મર, સખા સાથે શોભે છે સુંદર ।
આપે ચડ્યા છે અશ્વ અમુલે, ફેંટો પાઘડી છાયાં છે ફુલે ॥૧૧॥
કંઠે ફુલના હાર અપાર, શોભે અંગો અંગ શણગાર ।
અતિ મૂરતિ સુંદર શોભે, જોઈ જનતણાં મન લોભે ॥૧૨॥
દીધાં સહુને આવી દરશન, નિરખી જન થયાં છે મગન ।
સહુ લાગ્યા લળી વળી પાય, નિરખી નયણાં તૃપ્ત ન થાય ॥૧૩॥
સર્વે મળી કરે છે સ્તવન, મુખે જન બોલે ધન્ય ધન્ય ।
દીનબંધુ દરશન દીધાં, આજ અમને કૃતારથ કીધાં ॥૧૪॥
અમે ઉત્સવે ન શક્યાં આવી, તેની દાઝ્ય મહારાજે બુઝાવી ।
આજ સર્વે મનોરથ સર્યા, નિરખ્યા નાથ સખા રંગ ભર્યા ॥૧૫॥

હવે આવો વાલા અમ ઘેર, મહારાજ આજ કરી મહેર ।
કહે નાથ આ સંઘ સઘળો, ચાલો આપણે સહુ પાછા વળો ॥૧૬॥
એમ કહી સહુ પાછા વળ્યા, ચાલ્યા મન મોહનજી મળ્યા ।
કહે નાથ આગે જાયે અમે, ધીરે ધીરે સહુ આવજ્યો તમે ॥૧૭॥
એમ કહીને શ્યામ સધાવ્યા, સતસંગી સહુ ઘેર આવ્યા ।
કહે અલબેલો કયાં ઉતર્યા, એમ માંહોમાંહિ પૂછી ફર્યા ॥૧૮॥
કહે એક આવ્યા નથી આંઈ, એહ વાત રાખો મનમાંઈ ।
એ તો અલૌકિ દર્શન દીધું, જીવત આપણું સુફળ કીધું ॥૧૯॥
નાથ આવ્યા નથી નથી ગયા, દીધાં દર્શન તે કરી દયા ।
એમ પ્રભુ થઈ પરસન, દીધાં અલૌકિક દરશન ॥૨૦॥
એમ પરચો પૂર્યો દયાળે, દીનબંધુ જન પ્રતિપાળે ।
આપ્યો સતસંગીને આનંદ, ધન્ય ધન્ય સ્વામી સહજાનંદ ॥૨૧॥
સુણો વાત કહું એક વળી, થાશો મને મુદિત સાંભળી ।
હરિભક્ત ઉધ્ધવજી એક, સારો સતસંગી જાત્યે વણિક ॥૨૨॥
કરે ધર્મમાં ઉદ્યમ કામ, ભજે સ્વામિનારાયણ નામ ।
તેને એક દિન ચોર મળી, ઝાલી લઈ ગયા ગરમાં વળી ॥૨૩॥
તેને દંડ મનાવવા માટે, કાપ્યો બાવળ કઠણ કાંટે ।
કહે આ લાગશે તન તારે, દંડસારુ મારવો છે મારે ॥૨૪॥
આપ્ય રૂપૈયા તું મનમાન્યા, આજ નહિ ઉગરે આપ્યા વિના ।
એમ કહીને કાંટો ઉગામ્યો, તેણે ભક્ત મને ભય પામ્યો ॥૨૫॥
કઠણ કાંટા તે કેમ ખમાશે, આજ જીવ તે જરૂર જાશે ।
નથી ઘરમાં દેવાને ધન, જીવતાં ન છુટું કોઈ દન ॥૨૬॥
માટે મહારાજ કરે જો સહાય, તો હું ઉગરું આ દુઃખમાંય ।
એમ કહીને થયો નિરાશ, રાખ્યો મહાપ્રભુનો વિશવાસ ॥૨૭॥
એવા સમામાં આવ્યા દયાળ, દીનબંધુ જનપ્રતિપાળ ।
દીધું ઉધ્ધવજીને દર્શન, નિરખી જન થયો મગન ॥૨૮॥
નયણે નીર ગદગદ વાણી, કહે ભલે આવ્યા દીન જાણી ।

આ સમે જો ન આવત નાથ, મારું મોત હતું આને હાથ ॥૨૯॥
એમ કહીને લાગ્યો ચરણ, ત્યારે બોલિયા અશરણ શરણ ।
ભક્ત ભય મ રાખીશ કાંઇ, રહેજયે નિર્ભય હવે મનમાંઇ ॥૩૦॥
તને કષ્ટ નહિ થાય લેશ, વણદંડે તું ઘેર આવીશ ।
એમ કહી ચાલ્યા અવિનાશ, ગયા એ ચોરની નારી પાસ ॥૩૧॥
કહે પુરુષ તારો છે પાપી, લાવે છે હરિભક્ત સંતાપી ।
તેને તુર્ત મૂકજે છોડાવી, એમ બાઇને કહ્યું છે આવી ॥૩૨॥
એમ કહીને સધાવ્યા શ્યામ, આવ્યા ચોર બાન લઈ ગામ ।
રાખ્યો રાત્ય એક ઘરમાંઇ, બોલી ચોરતણી નારી ત્યાંઇ ॥૩૩॥
આતો ભક્ત ભગવાન તણો, થયો અપરાધ તમને ઘણો ।
આને ઝાલી લાવ્યા તમે આંઇ, આવ્યા પ્રભુજીના ગુનામાંઇ ॥૩૪॥
માટે પહેરામણી એને કરી, મુકી આવો લાવ્યા તિયાં ફરી ।
પછી ચોરે કર્યું એણીપેર, કરી વસ્ત્રને મોકલ્યો ઘેર ॥૩૫॥
એમ છોડાવ્યો નિજદાસ, આપી પરચો એમ અવિનાશ ।
એમ કરે છે જનનાં કાજ, આપી પરચા અલબેલો આજ ॥૩૬॥
વળી કહું પરચાની વાત, સહુ સુણજયો કહું સાક્ષાત ।
એક જાદવજી હરિજન, જાતિ વણિક ભક્ત પાવન ॥૩૭॥
જાણે પ્રભુ પ્રકટ પ્રમાણ, સ્વામી સહજાનંદ સુખખાણ ।
દૃઢ આશરો અંતરે એક, જાણે સાર અસાર વિવેક ॥૩૮॥
કહું તેહતણી હવે વાત, ગયો ગામ સંબંધી સંગાત ।
તે ગામે હતો જમણવાર, જમી આવ્યા ઉતારા મોઝાર ॥૩૯॥
તિયાં હતો એક દરદારી, માગી પાચક ફાકી વિચારી ।
આપ્યું અજાણે વઈદે વિષ, ખાતાં ચ્યાર ચાલ્યા માગી શિષ ॥૪૦॥
રહ્યો જાદવજી એક જન, તેની વાત સુણો દઈ મન ।
જ્યારે ખાધું જાદવજીએ ઝેર, ચઢ્યું વિષ લેવા લાગ્યો લેર ॥૪૧॥
ત્રુટી નાડી ગયું ગળું મળી, થયો અચેત પડિયો ઢળી ।
પડી ટુંકડી જીભા તે વાર, કરે ભાંગે અક્ષરે ઉચ્ચાર ॥૪૨॥

હે નાથ ! હે નાથ ! ગાથ ગાય, સ્વામિનારાયણ કરો સહાય ।
દીનબંધુ હું દાસ તમારો, આ દુઃખમાંથી આજ ઉગારો ॥૪૩॥
પડ્યો કષ્ટમાં કરે પોકાર, સુણી વાલ્યમ આવ્યા તે વાર ।
મનોહર સુંદર મૂરતિ, જુવે જાદવજી પ્રાણપતિ ॥૪૪॥
જોઈ નાથ ને લોભાણાં નેણ, કહે ભલે આવ્યા સુખદેણ ।
આ સમે મને આપ્યું દર્શન, હવે મર છુટે મારું તન ॥૪૫॥
પછી નાથ કહે સુણ્ય એહ, આજ રાખવું છે તારું દેહ ।
તારા સંગાથી ગયા સુધામ, તારું પણ થઈ રહ્યું તું કામ ॥૪૬॥
પણ ઉગર્યો આ પળમાંઈ, હવે બીક રાખીશમાં કાંઈ ।
એમ કહીને સધાવ્યા શ્યામ, તર્ત વણિક પામ્યો આરામ ॥૪૭॥
એમ ઉગારીયો નિજજન, આપી પરચો આપે ભગવન ।
એમ દાસતણાં દુઃખ કાપે, બહુ પરચા પળે પળે આપે ॥૪૮॥
જેમ જનની જાળવે બાળ, એમ જતન કરે છે દયાળ ।
તેણે વર્તે છે જનને આનંદ, સુખ આપે શ્રી સહજાનંદ ॥૪૯॥

ઇતિ શ્રીમદેકાન્તિકધર્મ પ્રવર્તક શ્રીસહજાનંદસ્વામિ શિષ્ય
નિષ્કુળાનંદમુનિ વિરચિતે ભક્તચિંતામણિ મધ્યે હરિભક્તને મહારાજે
પરચા પૂર્યા એ નામે એકસો ને તેત્રિશમું પ્રકરણમ્ ।૧૩૩।